

Moters dienoraštis

Mintys,
kurios mus
suartina

Aš – moteris.
Elegantiškai einu per gyvenimą,
tikėdama savo pasaka

Alma littera

I
skyrius

Pavasaris

Gamta ir moterys atgimsta pavasari.

Pavasaris – amžinojo gamtos
rato pradžia. Dažniausiai pradžia
asocijuojasi su šviesa ir džiaugsmu,
o pabaiga su liūdesiu, atsisveikinimu.
O gal pabaiga tai nauja pradžia?

Pabudintas pirmųjų saulės bučinių,
iškentęs negailestingą žiemos šaltį,
nedrąsiai stiebiasi į šviesą gležnas
daigelis. Mažos sėklytės kančios
pabaiga: tvirtai įsikibusi žemės,
ji atlaikė rudeninius vėjus, ištvėrė
užklota lediniu patalu, ir pagaliau
nauja gyvybė – ant liauno stiebo
supasi ryškiaspalvis žiedas. Drugelis,
beprotiškai gražus Dievo kūrinys,
gimė pavasarį tam, kad pagyventų
vieną dieną. Viena diena jam – visas
gyvenimas. Drugelis nežino, ilgai tai
ar trumpai, jis tiesiog skraido nuo žiedo
prie žiedo ir džiugina akį. Atėjus laikui,
suglaus sparnelius ir užmigs amžinu
miegu. Nes taip turi būti.

Moteris – kaip tas daigelis, pavasarį išsiskleidžiantis nuostabiais moteriškumo žiedais. Godžiai gerdama pavasario aromatus, supasi jaunystės svajonių sūpynėse. Vėjo ištaršytais plaukais, įraudusiais skruostais pasineria į pirmąją meilę, vaikiškai naivi ir patikli lyg drugelis skrenda į šviesą – į nežinią, nes dar nežino, kad gali skaudžiai nudegti. Tačiau tuo ir nuostabus jos pavasaris, kad negalvodama žengia prie bedugnės krašto ir pakyla plasnodama sielos sparnais. Dvi sielos susitinka danguje, nusileidžia ant žemės – ir pražysta dvi gėlės.

*Aš čia, tarp vėjo gariojamų debesų,
Rugiagėlių lauke, lietaus laše,
Pavasariniam paukščių čiulbesy.*

Pavasaris... Žiema užsikišo užantin
sniego likučius, ledinį vėją ir tarusi
„iki pasimatymo“ pagaliau išskeliavo.
Sudie, ilgas ir nuobodus laukime,
stingdantis apatijos šalti.

Nežinau, kaip tau, bet man atrodo,
kad pavasaris pirmiausia ateina
į mūsų, moterų, širdis. Tas nuostabus
metas, kai visos lengvai apsvaigstame
nuo pabundančios gamtos aromatų
ir šiek tiek išsikraustome iš proto.
Norisi puoštis, jaustis ypatingai, eiti,
bėgti, skristi. Kada, jei ne dabar –
kai saulė bučiuoja vis kaitriau, vėjas
glamonėja vis švelniau, kai meilės
aromas tvyro ore – nustebinti mylimą
žmogų šiltesniu apkabinimu, karštesniu
bučiniu. Galbūt net iš naujo įsimylėti?

Tu visa siela stiebiesi į saulę, tirpdai
užsilikusį sniegą aplinkinių širdyse ir
veiduose, šypsena atsakai į šypseną,
ir sniegas ištirpsta.

Gerklės šilumą kaip išsiskleisti
nekantraujantis pumpuras, pražysk
visais moteriškumo žiedais, viliok,
gundyk, mylėk, nes tu – Moteris.

viliok, gundyk,
mylėk